

drevet mig over i den anden Betr og fremskaldt den Anskuelse hos mig, at vi maae gjøre Alvor af at sætte denne Sag igjennem og prøve noget Andet. Naturligvis vil jeg ikke sige, at det skulde blive accurat, som vi foreslaae det, men man maa lægge Mærke til, at det er kun en Antydning, vi gjøre, som i mange Punkter kan og bør forandres. Endnu skal jeg blot tilføie, at, naar det af den ærede Ordfører er udtalt, at det kunde nogenlunde gaae i Landcommunerne, men naar vi skulde have en 2—3 Gange saa stor Skat, saa var det en anden Sag, saa troer jeg virkelig, at den ærede Ordfører tager feil. Jeg skal kun tage et Exempel fra mig selv. Jeg gav 3 Gange saa Meget i Communeskat, som jeg gav sidst i Indkomstskat, og dog var Indkomstskatten 2 Procent, saa jeg troer, at Afgifelsen aldrig vil blive større, men derimod mindre, og det har meget stor Betydning, naar der skal paalignes store Summer til eget Behov i Communen, at de saa kunne tage det andet Moment med. Jeg skal ikke gaae videre, men slutte disse Bemærkninger.

Solfstein: Jeg forstaaer fuldkommen vel, at de ærede Medlemmer, der i en Indkomstskat see et Universalmiddel til Helbredelse af og Lægedom for al vor finansielle Brøst, attraae at komme ind paa den Vej, som her er paaviist i Forslaget til en motiveret Dagsorden, naar de i det Hele taget hylde det Princip, som ligger til Grund for den hele Retning. Sdet jeg ikke er istand til at følge med Fleertallets Indstilling, da jeg maa tilstaae, at den efter min Mening er af den Bestaaffenhed, at den endnu mindre tilfredsstillende mig end det af Regjeringen forelagte Forslag, i hvilket § 13 for mig staaer som fuldkommen ubrugelig, kan der vel være en vis Fristelse til at komme ind paa den motiverede Dagsorden. Men da jeg ikke betragter Indkomstskatten paa samme Maade, som mange andre Medlemmer her i Salen gjøre, men tværtimod kun betragter den som en Ulempe, der for Tiden ganske vist er uundgaalig, men som jeg ønsker maa blive undgaelig i Tidens Løb ved en Omformning af de store Forsbringer, der i Dieblisset stilles til de finant-

sielle Kræfter, saa kan jeg virkelig ikke følge med og stemme for den motiverede Dagsorden, og det saa meget mindre, efterat jeg har hørt adskillige Udtalelser, der ere gaaede i en bestemt Retning for at anbefale dette Forslag, og som paa en tydelig, for ikke at sige klar, Maade have fremhævet det, der idetmindste for mig staaer som en Brøst. Men om jeg ogsaa skulde kunne gaae ind paa en vis Omformning, saa er det mig dog klart, at det, at ville støbe den communale Betskatning og Betskatningen til Staten i een og samme Form, for det Første er en meget tvivlsom Sag, hvad angaaer det Rigtige i Principet, men dernæst vil det være aldeles umuligt at faae et Lovforslag af den Art ført igjennem og vedtaget — jeg vil ikke sige: i næste Session, men i de nærmeste Valgperioder. Jeg betragter det som en Ulempe, i det Dieblis vi have vedtaget den nye Communallow, da at skrive til at forme den om paa en saa indgribende Maade, som det vil blive nødvendigt, naar man vedtager en Skattelov af den her antydede Art. Jeg troer, at der i Communerne er en vis Trang til at komme til Ro; men Vedtagelsen af det, der her foreligger, vil ubetinget føie os til at omforme en stor Mængde af de Veie og Regler, som vi hidtil have fulgt, om end ikke til fuld Tilfredsstillelse for Alle, idet der ganske vist er enkelte Punkter i den communale Betskatning, ved hvilke man ikke føler sig tilfredsstillt, nemlig, hvor der findes store Formuer i Communen, som ikke skatte til den; men paa Grund af et saadant enkelt Punkt at ville indlade sig paa en stor Omformning, er efter min Mening urigtigt. Jeg seer mig derfor ikke istand til her at følge det ærede Mindretallets Forslag, skjøndt jeg usorbeholdent skal udtale, at jeg ikke heller kan slutte mig til Fleertallets og ligesaa lidt til Regjeringens Forslag. Meget bedre kan jeg gaae ind paa Regjeringens Forslag om en extraordinair Skat, idet jeg erkjender Nødvendigheden af, at vi byde Regjeringen Midlerne til at afholde de Udgifter, hvort vi have bragt den ind, men at gaae den Vej, som Fleertallet har foreslaaet, er mig umuligt. Da dette Spørgsmaal imidlertid ikke ligger for i dette Dieblis, skal jeg ikke komme videre ind derpaa, men holde mig